

Юна Кейт

Елінор Фарджон

Якось, давним-давно, в хатинці на околиці одного містечка жила бабуса. Звали її міс До. І була в неї служниця Кейт. Раз послала її господиня протирати вікна на горищі. І за цими вікнами очам дівчинки відкрився раптом простір без кінця і краю: одразу за містом розкинулися зелені луки. Справивши всю роботу, Кейт звернулася до міс До:

– Пустіть, будь ласка на лужок погуляти.

– Ні-ні, не можна тобі на луки ходити.

– Чому ж не можна?

– Бо, не дай боже, Травницю зустрінеш. Зачини краще ворота та сідай зашивати дірки в пачохах.

Через тиждень Кейт знову довелося протирати вікна на горищі. Цього разу вона побачила річку, що звивалась по долині. Виконавши всю роботу, дівчинка сказала міс До:

– Пустіть, будь ласка на річку.

– Ні-ні, не можна тобі на річку ходити.

– Чому ж не можна?

– Там Річкового Короля зустрінеш. Зачини краще двері на засувку та відітри кіптяву з мідних чайників.

Ще через тиждень, протираючи вікна на горищі, розгледіла Кейт далекий ліс на схилі пагорба. Зробивши всю роботу, вона попросила міс До:

– Пустіть, будь ласка, хоч у ліс погуляти.

– Ні-ні, – сказала міс До. – Не можна тобі в ліс, аж ніяк не можна!

– Від чого ж?

– Ти там Танцюриста зустрінеш. Заслони фіранки і сідай картоплю чистити.

З того часу міс До більше не посилала Кейт на горище. Шість довгих років прожила у неї дівчинка: зашивала панчохи, відтирала від кіптяви мідні чайники, чистила картоплю. А потім міс До померла, і Кейт довелося шукати іншу роботу.

Почувши, що за пагорбами, в сусідньому містечку, є робота, Кейт збиралася туди. Грошей на дорогу в неї не було і йти довелося пішки.

Тільки пішла вона не дорогою. Трохи за околицю – одразу звернула на луки. Не пройшла й трьох кроків, дивись: травниця квіти садить.

– Доброго ранку, Кейт, – сказала вона. – Куди прямуєш?

– Іду до містечка, за пагорби.

– Ти, як що поспішаєш, іди дорогою. Я прямо, через луки, не всякого пропущу. Спершу доведеться тобі квітку на лузі посадити.

– З радістю! – вигукнула дівчина і, взявши у Травниці лопатку, посадила маргаритку.

– Дякую, – сказала Травниця. – А тепер нарви собі квітів, скільки хочеш.

Кейт набрала букет. На прощання Травниця сказала:

- Запам'ятай : посадиш одну квітку - тобі п'ятдесят прибуде.

І Кейт пішла далі, до річки, що ззивалася долиною. На березі, в очереті, вона зустріла Річкового Короля.

- Доброго ранку, Кейт, - сказав він. - Куди прямуєш?

- За пагорби, до міста, - відповіла дівчина.

- Ти, мабуть, поспішаєш? То, чому не йдеш дорогою? Я не всякого вздовж річки пропущу. Спершу присісти доведеться та пісеньку веселу заспівати...

- Чому ж не заспівати? Із задоволенням! - І, присівши на березі біля очеретів, Кейт заспівала пісню.

- Дякую, - сказав Річковий Король. - А тепер послухай мене.

І він почав співати для неї пісню за піснею. І переспівав усе до одної лише надвечір. Тоді він поцілував Кейт і сказав:

- За кожную заспівану пісню почуєш п'ятдесят нових.

І дівчина рушила далі до далеких лісів на схилах пагорбів. Там, тільки вона зайшла в ліс, зустріла Танцюриста.

- Доброго ранку, Кейт, - сказав він. - Куди прямуєш?

- Іду за пагорби, до міста, - відповіла Кейт.

- Хочеш дійти до ранку - йди дорогою, - сказав Танцюрист. - Я через ліс тільки тих пропускаю, хто танцювати для мене не відмовиться.

- Навіщо ж відмовлятися? Станцюю! - І Кейт станцювала легко і спритно, намагаючись догодити Танцюристу.

- Ну дякую! - сказав він. - А тепер дивись!

І він взявся до танцю. Зійшов місяць - а він все танцював, місяць закотився - а він все танцював. Лише на світанку зупинився, поцілував Кейт на прощання і сказав:

- Раз потанцюєш - всі для тебе з радістю зтанцюють!

Прийшла Кейт у місто. Там, на самій околиці, її взяла в служниці міс Дрю. Господиня замикала хатинку на заході сонця і не пускала дівчину ні на луг, ні до річки, ні в ліс.

Але роки йшли, Кейт зовсім подорослішала, вийшла заміж, з'явилися в неї діти і навіть своя маленька служниця. Вечорами, коли вся робота по дому була зроблена, Кейт відчиняла двері навстіж і говорила:

- Біжіть, дітки, біжіть на лужок, біжіть до річки, біжіть у ліс. Раптом вам пощастить і ви зустрінете Травницю, або Річкового Короля, або Танцюриста.

І діти зі служницею вибігали з дому...

А потім поверталися - з веселими піснями, з завзятими танцями та з оберемками лугових квітів. А Кейт чекала їх на порозі.